

Η ΑΛΛΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΛΑΪΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ...

Σέ όλες σχεδόν τίς παραδόσεις τών αρχαίων λαών, από τά πολύ παλαιά χρόνια, υπήρχε η αντίληψη τού άλλου κόσμου καί τής άλλης ζωής.

Ομως, ο ερχομός τού Χριστού στήν γή, καί η ενημέρωση τών ανθρώπων γιά τόν "άλλο" κόσμο μέ κάθε λεπτομέρεια, αύξησε αυτόν τόν προβληματισμό καί εξήγησε τήν ανάγκη προετοιμασίας ...

Ο Χριστός, στήν παραβολή τού πλουσίου καί τού φτωχού υπηρέτη του, πού συμβολικά ονομαζόταν Λάζαρος, σκιαγράφησε τά συμβαίνοντα "μετά θάνατον", καί προειδοποίησε τό τί περιμένει τούς ανθρώπους εκείνους πού θά αδιαφορήσουν γιά τόν κίνδυνο.

Μίλησε ακόμη γιά αποπομπή τών ανθρώπων αυτών στήν φωτιά τήν αιώνια, λέγοντας τά χαρακτηριστικά εκείνα λόγια,

" ... πορεύεσθε απ' εμού, οι κατηραμένοι είς τό πύρ τό αιώνιον τό ητοιμασμένον τώ διαβόλω καί τοίς αγγέλοις αυτού ...,

καί αλλού, μιλώντας γιά τήν μεγάλη Κρίση, στήν Β' παρουσία, προειδοποίησε,

"καί απελεύσονται ούτοι (οι αμαρτωλοί) είς Κόλασιν αιώνιον ... " (Ματθ.ΚΕ'41-46).

Ανέφερε ακόμη, τό "σκότος τό εξώτερον", καταλήγοντας,

"Εκεί έσται, ο τριγμός καί ο βρυγμός τών οδόντων... (Ματθ. ΚΒ'30)

Στήν Αποκάλυψη μιλάει ακόμη γιά " λίμνη καιομένη πυρί καί θείω..." καθώς επίσης ότι " ο καπνός τού βασανισμού αυτών, είς αιώνας αιώνων αναβαίνει, καί ούκ έχουσιν ανάπαυσιν (οι τιμωρούμενες ψυχές) ημέρας καί νυκτός ... (Αποκάλ. ΙΔ'11)

Έδωσε εικόνες υλικές καί κατανοητές από τόν κόσμο πού ζούμε, γιά νά μπορέσουμε κάπως νά καταλάβουμε τήν φρίκη τήν αιώνια.

Μίλησε, σάν έναν δάσκαλο ορεινού χωριού κάποτε, πού απευθυνόμενος στους μαθητές του, πού ποτέ τους δέν είχαν δει τήν θάλασσα, τούς είχε ειπεί.

-- Η θάλασσα παιδιά, είναι σάν μιά μεγάλη στέρνα. Σάν κι'αυτή πού ποτίζετε τά πρόβατα, αλλά ασύγκριτα μεγαλύτερη. Φανταστείτε ένα κάμπο, γεμάτο νερό...

-- Καί τό πλοίο κύριε, πώς είναι τό πλοίο;

-- Τό πλοίο παιδιά, είναι σάν μιά μεγάλη σκάφη πού πλέει μέσα στήν στέρνα...

Αλλά όποια ασύγκριτη διαφορά υπάρχει μεταξύ στέρνας καί θάλασσας, σκάφης καί τάνκερ, τόση ακριβώς καί περισσότερη είναι η διαφορά γεγονότων καί καταστάσεων πού θά κληθούμε νά αντιμετωπίσουμε ...

ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ ΘΑΝΑΤΟΥ

Θά παραθέσουμε τώρα μία απομαγνητοφωνημένη συνέντευξη, όπως τήν βρήκαμε σέ ένα ηχητικό ντοκουμέντο, κασέτα θαυμάτων, τής Παναγίας τής Μαλεβή, μιάς εικόνας μέ έναν παράξενο τρόπο συμπεριφοράς, γιά τήν οποία λεπτομερώς αναφέρουμε , στήν στήλη "Τώ καιρώ ετούτω "

Είναι μία μαρτυρία, ότι ένας άλλος κόσμος μάς περιμένει, μέσα από μία διαδικασία, ελέγχου καί Κρίσεως...

Μιλάει η ασθενής:

"Ημουν πολύ καλά όταν μού παρουσιάσθηκε μία μικρή αιμορραγία. Μέ πίεσαν καί πήγα στόν γιατρό, τό είχα σάν αστείο εγώ, βρέθηκε όμως πράγματι ένα μικρό ινομύωμα. Ομως μετά, μού είπε ο γιατρός, ότι τό αίμα δέν είναι από τό ινομύωμα, αλλά προέρχεται από πολύποδα. Θά κάνεις μία απόξεση καί θά γίνεις καλά, μέ καθυσύχασε ...

Εκανα πράγματι τήν απόξεση κάναμε καί κάποιες άλλες αναλύσεις, βρέθηκαν σχετικά καλές, καί καταλήξαμε μέ τόν γιατρό, ότι άν ήθελα, μπορούσα καί νά μή κάνω τήν εγχείριση.

Ομως, ένα βράδυ είδα στόν ύπνο μου ότι μέ είχαν στό χειρουργείο. Αυτό μέ έβαλε σέ σκέψεις, μήπως ήταν κάποια προειδοποίηση. Δούλευα τότε σέ μιά κλινική καί συζητώντας μέ μιά συνάδελφο, μού είπε νά πάω νά εγχειρισθώ. Παρακαλούσα τήν Παναγία μιά βδομάδα νωρίτερα νά μέ βοηθήσει, καί νά μού δείξει άν πρέπει νά εγχειρισθώ ή όχι. Δυσκολεύθηκα αρκετά στήν προετοιμασία ναρκώσεως, τόσο, πού απορούσαν καί οι γιατροί βλέποντάς με άγρυπνη.

ΚΙ' ΟΜΩΣ, ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΕΛΕΓΧΟΣ...

Οπως βρισκόμουν ξύπνια, ξαπλωμένη στό κρεβάτι, βλέπω μπροστά μου δυό άγνωστα πρόσωπα, όχι γιατρούς. Μού λένε,

-- Πάμε..

-- Πού θά πάμε, τούς λέω, θά γίνει εγχείριση τώρα.

-- Πάμε, θά γίνει καί η εγχείριση...

Τήν ώρα όμως πού μού έλεγαν αυτά, ξεκίνησε από τό στόμα τους κάτι σάν μουσική, μέ λέξεις συνεχώς επαναλαμβανόμενες "η εγχείριση θά γίνει...", η εγχείριση θά γίνει ..."

Ητανε λέξεις ανακατεμένες μέ μουσική έτσι καθώς περπατούσαμε στόν διάδρομο. Φθάσαμε κάπου, καί ανεβαίνοντας τρία σκαλιά, τά μέτρησα, άνοιξε μιά πόρτα καί μπήκαμε σέ ένα γραφείο. Ηταν καθισμένος εκεί ένας άνθρωπος.

Δέν μπορούσα νά διακρίνω τό πρόσωπό του, έβλεπα όμως τό σώμα καί τά χέρια του πάνω στό γραφείο. Δίπλα του υπήρχε ένα πακέτο, σάν μπλόκ λογιστικών αποδείξεων. Κρατούσε ανοιχτό ένα βιβλίο, μεγέθους Ευαγγελίου τό οποίο καί συμβουλευτήκε, πρίν μέ ρωτήσει,

-- Είσαι παντρεμένη; Τού λέω " ναι"

-- Εχεις παιδιά; λέω πάλι " ναι"

-- Πόσα παιδιά έχεις;

-- Τρία.

-- Ήσουν πιστή στό στεφάνι σου;

Τού λέω

-- Μάλιστα !

Μού λέει αμέσως,

-- Γιατί 3 παιδιά;

Τού λέω πάλι κλαίγοντας,

-- Τρία.

-- Θέλω νά μού εξηγήσεις, μού λέει, γιατί μόνο τρία; Είχες κάνει εκτρώσεις;

-- Οχι. Εκανα μιά, αλλά δέν γνώριζα ότι ήταν αμαρτία. Τό εξομολογήθηκα όμως σέ ιερέα...

Μόλις είπα, ότι τό εξομολογήθηκα σέ ιερέα, υπέγραψε βιαστικά τό δελτίο αποδείξεων, έκοψε τό χαρτί καί τό έδωσε στόν δεξιό συνοδό μου.

-- Πάμε, μού λένε οι συνοδοί μου.

(Εν τώ μεταξύ, η μουσική καί οι λέξεις " η εγχείριση θά γίνει " ακούγονταν συνεχώς). Μπήκαμε σέ δεύτερο γραφείο. Μέ ρωτούν πάλι.

-- Εκκλησιάζεσαι;

-- Μάλιστα.

-- Εξομολογείσαι;

-- Ναί.

-- Κοινωνάς;

-- Μάλιστα.

-- Νηστεύεις;

Λέω πάλι

-- Μάλιστα.

Υπέγραψε και αυτός στις αποδείξεις που είχε μπροστά του, έκοψε τό χαρτί και τό έδωσε στον δεξιό συνοδό μου. Ξεκινήσαμε τώρα για τό τρίτο γραφείο. Εκεί, είδα διαφορετικά φώτα, άλλες διακοσμήσεις...

Αρχισα να σκέπτομαι μήπως έγινε η εγχείριση και έχω πεθάνει και βρίσκομαι στην άλλη ζωή, γιατί έβλεπα άλλα πράγματα, άλλο κόσμο, έξω από την ζωή που καθημερινά βλέπουμε. Προσπαθούσα να καταλάβω αν ήμουνα σε μέρος που ήταν μέ τον Θεό, ή μέ πήγαιναν για την Κόλαση.

Σηκώθηκε ξαφνικά ένας δυνατός αέρας, σαν σίφουνας, και πρόσεξα ανάμεσα στα ανακατωμένα φύλλα των δένδρων, πολύχρωμα μικρά σταυρουδάκια να στριφογυρίζουν στον αέρα. Η θεά των Σταυρών μέ καθησύχασε. Μπήκαμε στο τρίτο γραφείο. Μέ ρωτούν πάλι,

ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ...

-- Κάνεις βοήθειες ; (ελεημοσύνες)

Λέω,

-- Είμαι φτωχιά, αλλά ότι μπορώ κάνω.

-- Επισκέπτεσαι ανάπηρους, φτωχούς, αρρώστους;

Τού λέω,

-- Κάνω και την νοσοκόμα, και μου αρέσει να περιποιούμαι αρρώστους, γι' αυτό πάω...

Υπόγραψε κι' αυτή την απόδειξη και την έδωσε στους συνοδούς μου. Πήγαμε στο τέταρτο γραφείο. Μέ ρωτάνε εκεί,

-- Μήπως είσαι "αρπαώνης " (Κυπριακή διάλεκτος, "γραπώνεις, αρπάζεις").

Αυτή την λέξη όμως, προσωπικά, δέν την είχα ακούσει ποτέ μου. Τού λέω,

--Τί σημαίνει αυτό κύριε; Δέν την ξέρω αυτή την λέξη...

-- " Αρπαώνης, αρπαώνης ; " μου λέει.

-- Δηλαδή αν αρπάζω, αν κλέβω, θέλεις να πεις;

-- Ναί.

-- Αμα είναι και πεινάω, τού λέω, τά παίρνω. Αμα είναι, και κάτι που δέν τό έχω, αλλά τό βρίσκω διπλό, (στην δουλειά μου ή και αλλού), κι' αυτό τό παίρνω...

Μού τράβηξε μία γραμμή πάνω στο χαρτί, σαν κάτι να σημείωσε, δέν τό υπόγραψε, (όπως υπόγραφαν οι άλλοι νωρίτερα), έκοψε τό χαρτί και τό έδωσε. Μπήκαμε στο πέμπτο γραφείο. Ερώτηση,

-- Κατακρίνεις τόν αδελφό μου;

Τού λέω,

-- Μέ συγχωρείτε κύριε, δέν ξέρω τόν αδελφό σας.

Θύμωσε, και μου ξαναείπε,

-- Τόν αδελφό σου, τόν συνάνθρωπό σου, τόν κατακρίνεις; Τού λέω,

-- Ναί, κύριε, τόν κατακρίνω.

-- Γιατί τόν κατακρίνεις;

-- Γιατί, δέν μου αρέσουν οι πράξεις του...

-- Τίς δικές σου πράξεις, τίς κατακρίνεις;

Τού λέω,

-- Κύριε, να σας εξηγήσω...

-- Οχι, μου λέει, πές μου γιατί κατακρίνεις;

-- Κατακρίνω, τού λέω, προσπαθώντας να δικαιολογηθώ ...

-- Μέ τόν συνάδελφό σου πώς είσαι;

-- **Οχι και καλά.** Εκεί πού δουλεύω υπάρχουν παρεξηγήσεις και φασαρίες. **Ομως εξομολογούμαι τακτικά και τά λέω στον πνευματικό μου...**

Κοίταξε τό χαρτί, σημείωσε κάτι, και δέν υπόγραψε τήν απόδειξη, (όπως δέν είχε υπογράψει κι'ο άλλος στό προηγούμενο γραφείο). Παρ' όλο πού είπα ότι τά εξομολογούμαι τακτικά σέ ιερέα, (αλλά τά ξανακάνω πάλι ...)

Τό " αρπαώνης-κλέβεις", και τίς κατακρίσεις, δέν τίς υπέγραψε...

Βγήκαμε έξω και βαδίζοντας για τό επόμενο, έκτο γραφείο, η μουσική και τά λόγια πού συνεχώς άκουγα πρίν, ότι " η εγχείριση θά γίνει, η εγχείριση θά γίνει" τώρα άλλαξαν. Τώρα άκουγα, σέ γρήγορο πλέον ρυθμό: " η ε γ χ ε ί ρ ι σ η τ ε λ ε ί ω σ ε ... , η ε γ χ ε ί ρ ι σ η τ ε λ ε ί ω σ ε ... " .

ΠΑΡΤΕ ΤΗΝ ΠΙΣΩ

Μπήκαμε σέ νέο γραφείο. Δέν υπήρχε κανένας, μόνο μία μεγάλη πολυθρόνα και κάθε λίγο έβλεπα, πότε ένα αστεράκι, πότε ένα πολύχρωμο σταυρουδάκι, νά εμφανίζεται πάνω στην καρέκλα αυτή και νά φεγγοβολάει μέ αστραπές...

Από μία μικρή , χαμηλή πόρτα μπήκε ένα πρόσωπο, σάν κοπέλα, πολλή ωραίο, μέ μεγάλα μάτια (μού θύμιζε άγγελο), και τό μόνο πού πρόσεξα ιδιαίτερα ήταν τά χρυσά περιβραχιόνια πού είχε στά χέρια του (ενδεικτικό κάποιας εξουσίας), μέ μία μεγάλη πέτρα επάνω τους πού έβγαζε αστραπές. Μπήκε μέ έναν σεμνό άερα, κάθισε στην καρέκλα, και μέ κοίταξε ερευνητικά από τό πρόσωπο ως τά πόδια. Άπλωσε τό χέρι και ο συνοδός μου έδωσε τά χαρτιά πού μέ αφορούσαν. Εβλεπα τό πρόσωπο αυτό πολύ καθαρά, καθώς διάβαζε τά σημειώματα. Σταμάτησε ξαφνικά, και στρεφόμενος προς τήν πόρτα εξόδου είπε υπομονετικά τρεις φορές, σάν κάποιον νά ρωτούσε.

-- **Νά τήν περάσω, νά τήν περάσω, νά τήν περάσω;**

Δέν άκουσα τήν απάντηση. Γύρισε μόνο και φώναξε, δείχνοντας τήν έξοδο.

-- **Πάρτε την πίσω, πάρτε την πίσω...**

Ηταν στ' αυτιά μου ακόμη ο αντίλαλος των λέξεων "πάρτε την πίσω, πάρτε την πίσω", όταν ένοιωσα ένα χέρι στό μέτωπό μου. Άκουσα μία φωνή.

-- **Μάμα, μάμα, τέλειωσε η εγχείρισή σου, τέλειωσε.** Ηταν η κόρη μου, και άρχισα νά συνέρχομαι.

Γιατί δέν μ' αφήσατε, τούς έλεγα.

Οι νοσοκόμες πέσαν επάνω μου, ζητούσαν νά μάθουν τί είχε συμβεί. Σέ όλη τήν διάρκεια τής εγχείρισεως, μού έλεγαν, κάπου τρισήμιση ώρες, σέ ακούγαμε πού συνομιλούσες. Μέ ποιούς μιλούσες και κουνούσες τά χέρια σου; Πές μας τί συνέβη;

Μαζεύτηκαν 50 περίπου νοσοκόμες, όλο σχεδόν τό προσωπικό, και ζητούσαν επίμονα νά τούς ειπώ. Τί έβλεπα, αυτές τίς ώρες στό χειρουργείο;

Αν και τά θυμάμαι όλα έντονα, ζήτησα στυλό και χαρτί για νά μή τά ξεχάσω. Ηλθε ένας θεολόγος και μού πήρε συνέντευξη.

Σέ συζήτηση πού είχα μέ πνευματικούς ανθρώπους, μού είπαν ότι όλα αυτά, συμβαίνουν στις ψυχές μετά θάνατο. Εκεί θά υπάρξει Κρίση. Για λόγους πού δέν γνωρίζουμε, μού είπαν, οι άγγελοι πού διακονούσαν σάν συνοδοί τήν ψυχή σου, πήραν τήν τελευταία στιγμή, εντολή από τόν Θεό νά μέ γυρίσουν στον κόσμο, νά διορθωθώ και νά μετανοήσω...

-- " Πάρτε την πίσω..."

Ο πνευματικός μου, μού είπε.

Σύμφωνα μέ τήν Παράδοση τής Ορθοδόξου Εκκλησίας, από αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα, υπάρχουν 9 τελώνια, σταθμοί ελέγχου των ψυχών πού πεθαίνουν. Πέρασες τά πέντε, μέ τά τελευταία τρία ανυπόγραφα. (Εικονικά όμως, κατά κάποιο τρόπο, διδακτικά, και για να μη φοβηθεί υπερβολικά – Λ.Μ.Δ.). Ο έλεγχος στον έκτο σταθμό υπήρξε απορριπτικός για τήν ψυχή σου. Είχες νά περάσεις και τά υπόλοιπα. Είχες τά κατάλληλα έργα για νά περάσεις;

ΜΗ ΜΕ ΔΙΚΑΖΕΤΕ ...

Διηγείται ένας φίλος, αυτόπτης μάρτυρας τού συμβάντος.

" ... πέθαινε η μάνα μου, μού είπε. Καί πάνω στό τέλος της δέν ανεγνώριζε ούτε εμάς, τά παιδιά της. Τά μάτια της σφαλισμένα. Καί μόνο η αναπνοή της έδειχνε ένα υπόλειμμα ζωής πού ακόμα είχε. Τότε, εκεί πάνω στό τέλος, άρχισε η μάχη. Κι' εμείς τά παιδιά της, οι παρατηρητές. Ενώ δηλαδή είχε τά μάτια κλειστά, καί δέν αναγνώριζε ούτε εμάς τά παιδιά της, όμως αυτή "έβλεπε...".

"Εβλεπε" άλλους. Ποιούς; Πρόσωπα, πού είχαν έλθει νά τήν "παραλάβουν" . Καί τότε, μέσα στην ησυχία τήν νεκρική τού περιβάλλοντος, άρχισε νά φωνάζει .

- Φύγετε. Φύγετε. Μή μέ παίρνετε. Μή μέ δικάζετε. Δέν έκανα τίποτα ...

Ποιά ψυχολογία, ποιά κοινωνιολογία, ποιά φιλοσοφία, ποιά ... θά μπορούσε νά μάς πεί, τί έβλεπε αυτή η ταλαίπωρη, μέ τά μάτια κλειστά ή, τί πρόσωπα καταλάβαινε αυτή, πού δέν γνώριζε ούτε τά παιδιά της;

Ναί, έλεγε ο φίλος μου. Είναι γεγονός, τό είδα μέ τά μάτια μου. Υπάρχει καί άλλος κόσμος. Καί έρχονται νά παραλάβουν τήν ψυχή μας εκεί, στην επιθανάτια κλίνη, εκεί στόν τόπο τού τροχαίου θανατηφόρου, μέσα από τίς λαμαρίνες καί τά σίδερα, είτε άγγελιοι αγαθοί, είτε πονηροί δαίμονες.

Ανάλογα μέ τά έργα μας...

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΤΥΧΗΜΑ

Ο Μιχάλης Χ. , ο μόνος διασωθείς από πτώση ελικοπτέρου στόν ποταμό Στρυμόνα, παλαιότερα, διηγείται.

"Σέ μιά στιγμή είδα πνιγμένους τούς συστρατιώτες μου, αφού μάς παρέσυρε τό ορμητικό ρεύμα τού ποταμού στόν καταρράκτη. Εγώ, έμεινα στόν πυθμένα τού καταρράκτη. Έκανα τόν σταυρό μου καί είπα.

-- Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησέ με. Τώρα θά 'ρθούν οι άγγελοι ή οι δαίμονες νά παραλάβουν τήν ψυχή μου. Στιγμές τραγικές...

Αλλά ο Θεός μέ άφησε νά ζήσω μέ τήν οικογένειά μου τήν πολύτεκνη. Δίπλα μου, στό ρεύμα τού ποταμού, επέπλεαν πνιγμένοι ο πυροσβέστης καί οι στρατιώτες τών ειδικών δυνάμεων...".

Γι' αυτήν τήν φοβερή ώρα τής εξόδου μας από τά επίγεια σύνορα, τού εκτελωνισμού τών αποσκευών τού βίου μας, καί τής " θεωρήσεως τών διαβατηρίων " η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει συντάξει καί τήν παρακάτω δήση στην Υπεραγία Θεοτόκο.

" Ασπιλε, αμόλυντε, άφθορε, άχραντε, αγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα... καί εν τώ καιρώ τής εξόδου μου, τήν αθλίαν μου ψυχήν περιέπουσα καί τάς σκοτεινάς όψεις τών πονηρών δαιμόνων πόρω (μακράν) αυτής απελαύνουσα (απομακρύνουσα)...." (Απόδειπνο)

ΚΙ' ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ;

Απόρριψη τής ψυχής από τήν βασιλεία τού Θεού, σημαίνει Κόλαση, καί συγκατοίκηση μετά τών δαιμόνων. Γιατί, δυστυχώς, οι τόποι τής άλλης ζωής είναι δύο. Δέν είναι ούτε τρεις, ούτε πέντε. Ή μέ τόν Χριστό πού θά κρίνει τόν κόσμο, ή μέ τόν διάβολο πού μάς ξεγελούσε στόν κόσμο αυτό, καί πιστά τόν υπηρετήσαμε...

Σκεπτόμαστε πολλές φορές ανθρώπους πού πεθαίνουν από τροχαία στόν κόσμο. Από ανακοπές καί εμφράγματα, από ηλεκτροπληξίες καί τυχαία συμβάντα. Ανθρώπους πού τό βράδυ θά κοιμηθούν στό κρεβάτι καί τό πρωϊ θά τούς συνοδέψουν άλλοι στό μακρινό ταξίδι τού αποχωρισμού.

Ανθρώπους πού φεύγουν απροετοίμαστοι, νομίζοντας ότι "πεθαίνουμε καί τελειώνουμε...", καί πού δέν έχουν τήν περίσκεψη καί μιάς "άλλης άποψης".

Τί κι' άν τελειώσαμε Πανεπιστήμια, Master, Γλώσσες, Ειδίκευση, Σπουδές χρονοβόρες καί πολυέξοδες. Τί κι' αν καθίσαμε στά θρανία χρόνια ατέλειωτα, ξενύχτια πάνω στά βιβλία, σέ ώρες εργασίας καί μάθησης.

" Ματαιιότης, ματαιιοτήτων, τά πάντα ματαιιότης " αναφέρει κάπου ο Δαβίδ.

Καί αυτό είναι, η πιό σοφή και κατασταλαγμένη άποψη τού ανθρώπου, στά έως 100 περιόδου χρόνια αυτής τής διαδρομής, πού καλείται νά ζήσει...

ΣΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ...

Πάρα πολλοί άνθρωποι σήμερα, δεν πιστεύουν ότι υπάρχει άλλη ζωή. Νομίζουν, ότι όλα τελειώνουν εδώ, κάτω από την πέτρα του τάφου, και τίποτα παραπέρα. Η Ορθόδοξη Χριστιανική Θρησκεία, διά πολλών αποδείξεων, γι'αυτούς πού θέλουν χωρίς προκαταλήψεις να ιδούν την αλήθεια, διδάσκει ότι η ζωή μας είναι ένα χρονικό τίποτα, μπροστά στην άλλη ζωή. Πρέπει όμως να προσέξουμε, γιατί μετά τον θάνατο θα επακολουθήσει Κρίση! Ο άνθρωπος σαν τέλειο δημιούργημα έχει Δημιουργό. Τυχαίως δεν έγινε τίποτα, και είναι αληθινή παραφροσύνη να δεχόμαστε ότι ένα σπίτι ή ένα αυτοκίνητο σχεδιάσθηκε και έγινε από τον άνθρωπο, ενώ ολόκληρα ηλιακά συστήματα κινούμενα με ιλιγγιώδεις και σταθερές ταχύτητες, έγιναν μόνα τους, στην τύχη, και από το τίποτα ... Πολλοί ακόμη μιλούν, και πιστεύουν ότι όντως υπάρχει άλλη ζωή, και ότι όλοι θα πάμε σίγουρα εκεί. Δίκαιοι και άδικοι, πιστοί και άπιστοι, κλέφτες, φονιάδες, και έντιμοι! Όλοι μαζί!

Συμβαίνει όμως αυτό;

Παρακάτω, θα παραθέσουμε αποσπάσματα από μια πραγματική, σύγχρονη ιστορία, πού έζησε ένας άνθρωπος, πού δεν πίστευε σε τίποτα. Ένας βετεράνος του πολέμου, ο Σέρβος Ντούσαν. Συνέβη σ'αυτά τα χρόνια. Στα χρόνια μας...

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΤΟ ΠΡΩΪΝΟ ΤΗΣ 11ης ΙΟΥΛΙΟΥ 1976 ...

Σε όλες μου τις εκθέσεις προσπαθώ να παρουσιάσω με ειλικρίνεια τα γεγονότα πού έζησα στα 48 χρόνια της ζωής μου. Στις 11 Ιουλίου 1976, λίγο πριν τις 10 το πρωί ξεκίνησα με το αυτοκίνητό μου από το Κραγκούγεβιτς για τα Μπάνια της Ματαρούσκα. Φθάνοντας στην γέφυρα του Ίμπαρ, στο Κράλιεβο, έστριψα αριστερά εξ' αιτίας μιάς συγκρούσεως πού είχε αποκλείσει τον δρόμο, παίρνοντας κατεύθυνση για το μοναστήρι. Έτσι κάπως αρχίζει αυτή η συγκλονιστική ιστορία. Στον δρόμο, παίρνει στο αυτοκίνητό του δυό άγνωστα πρόσωπα. Έναν ιεροπρεπή καλόγερο και μια σεβάσμια μοναχή. Στον δρόμο του λένε τα πάντα για την ζωή του, ακόμη και λεπτομέρειες. Ξαφνιάζεται...

- Ντούσαν, επιστρέφεις από το μνημόσυνο στο Κραγκούγεβιτς, έτσι δεν είναι; Που γνώριζαν το όνομά μου κι'από πού ερχόμουν; Μού ήσαν εντελώς άγνωστοι...

- Μάλιστα.

- Και τώρα πάς στα Μπάνια της Ματαρούσκα, ενώ δεν κάνεις μπάνια...

- Δεν τολμώ, γιατί το νερό είναι πολύ ζεστό. Μόλις σταμάτησε ο καλόγερος, με ερωτά η καλογριά.

- Από πού κατάγεται Ντούσαν; Από την Ζακούτα; Ο πατέρας σου είναι ο Ντιμίτρι, η μάνα σου η Ντερίνκα, η ...Αυτοί πιστεύουν στον Θεό, αλλά μόλις θυμώσουν τον βλασφημούν. Ο αδελφός σου, ο Μίλοβαν, έχει ανώτατη μόρφωση αλλά είναι άθεος. Μεγάλος άθεος. Σώπασε για λίγο και συνέχισε:

- Και εσύ Ντούσαν, πιστεύεις κατά βάθος στον Θεό, παρ' όλη την αποστασία σου. Σταμάτησες και μας πήρες, ενώ άλλοι περνούσαν δίπλα μας και μας έφτυναν. Καλύτερα να μην είχαν γεννηθεί παρά έτσι πού φέρθηκαν...

Έτρεμα από τον φόβο μου. Μέσα από τον καθρέπτη του οδηγού γύρισα και τους κύτταξα. Φρίκη με κατέλαβε. Δυό μεγάλα φωτοστέφανα με εκτυφλωτικό φώς, πάνω από τα κεφάλια τους με τύφλωσαν. Αλήθεια, δεν είχα να κάνω με συνηθισμένους ανθρώπους... Συνέχισαν μιλώντας μου για την άσωτη ζωή πού έκανα. Ο φόβος και η ντροπή με είχαν κυριεύσει. Στο προαύλιο του Μοναστηριού σταμάτησα για να κατέβουν.

Έτρεξα να τους ανοίξω τις πόρτες. Τράβηξα το πόμολο και έσκυφα μέσα. Τά καθίσματα, ήσαν άδεια !

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ...

Καταβεβλημένος, ανήσυχος, τρομοκρατημένος, φθάνω στο ξενοδοχείο μου. Κατάκοπος ξάπλωσα στο κρεβάτι. Ένας πόνος, σαν βελονιά, διαπέρασε το στήθος μου ρίχνοντας με σε βαθύ ύπνο. Σαν σε όνειρο η πόρτα του δωματίου μου άνοιξε. Οι τοίχοι λάμπουν παράξενα, και ένας φωτεινός άγγελος, ίδια αρχαία εικόνα, μπαίνει μέσα. Μου μιλάει:

-Ντούσαν, σήκω να περπατήσουμε. Ξέρεις ποιους μετέφερες σήμερα; Τον **Άγιο Απόστολο Πέτρο**, και την **Αγία Πέτκα** (Παρασκευή) που τιμά ξεχωριστά η οικογενειά σου ... Φθάσαμε σ' ένα βουνό. Μπήκαμε σ' ένα σύννεφο κι αρχίσαμε να υψωνόμαστε στο διάστημα, σαν σε παραμύθι. Ο άγγελος μου είπε·

-Κοίτα κάτω την Γή. Τι βλέπεις; Όλη η γη ήταν σαν σφαίρα, αλλά αναγνώριζα παρ' όλο το ύψος, πρόσωπα ανθρώπων, ζώων κλπ

- Ντούσαν, ο Θεός επέβλεψε επάνω σου για να λάβης μικρό δείγμα της άλλης ζωής και της αναστάσεως των νεκρών όταν θα έλθη ο Χριστός για να κρίνει τον κόσμο. Έτσι θα συμβεί και τότε ... Σαν σε ταινία έβλεπα φωτεινούς Αρχαγγέλους να σαλπίζουν, τάφοι να ανοίγονται σε όλη τη γή, και οι νεκροί να βγαίνουν ακέρατοι και ολόσωμοι από αυτούς. Έβλεπα άνδρες, γυναίκες, παιδιά να βγαίνουν από θάλασσες, λίμνες, φωτιές κ.λ.π. όπως είχαν πεθάνει. Το πιο περίεργο ήταν ότι στο μέτωπο του καθενός, σαν σε χαρτί, ήταν γραμμένα πολλά ή λίγα λόγια. Ο άγγελος πήρε το λόγο:

-Γιατί θαυμάζεις Ντούσαν; Αυτά που βλέπεις γραμμένα, είναι τα έργα του καθενός είναι γραμμένες ακόμη και οι σκέψεις τους. Τίποτε δεν πρόκειται να κρυφθεί

Ανάμεσα στους νεκρούς έβλεπα φίλους, συγγενείς, γνωστούς. Άπλωναν τα χέρια, μιλούσαν, αλλά δεν ξεχώριζα τα λόγια τους. Ένα άλλο πλήθος πλασμάτων σαν σκιές εκινείτο στον αέρα γύρω μας. Διέκρινα καθαρά ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Τι άραγε ήσαντε;

-Αυτές είναι ανθρώπινες ψυχές, μου είπε ο άγγελος εμβαθύνοντας στην σκέψη μου. Η ψυχή που βγαίνει από τον άνθρωπο περιέχει όραση, ακοή, ομιλία, μνήμη, συναισθήματα. Χωρίς ψυχή ο άνθρωπος δεν είναι παρά ένας όγκος κρέατος. Χωρίς ψυχή δεν υπάρχει ζωή. Όταν βγεί η ψυχή από το σώμα (θάνατος) τότε, για 40 ημέρες περνά πάλι όλη τη ζωή που έζησε και της δείχνονται όλα όσα έκανε, τους τόπους που έζησε, αλλά και τα μέρη πού αμάρτησε, που ευεργέτησε κ.λ.π. Μετά υψώνεται στον ουρανό για κρίση. Πρέπει να ξέρης Ντούσαν, στην κόλαση υπάρχουν οι αμαρτωλοί, αλλά και οι "καλοί" λεγόμενοι άνθρωποι, σύμφωνα με τά μέτρα του κόσμου...Είναι οι άνθρωποι πού ενσυνείδητα δεν θέλησαν να ακούσουν τίποτα για τον Χριστό και για την σωτηρία τους. Αδιαφόρησαν νομίζοντας ότι δεν τους αφορούσε !

Ταξιδεύσαμε μέσα στο διαστημικό χώρο, αλλά δεν είμαι σε θέση και ούτε είναι δυνατόν να περιγράψω λεπτομέρειες. Φθάσαμε τέλος σ' ένα μέρος με ατέλειωτους πελώριους τοίχους. Μιά πύλη σε σχήμα Σταυρού λαμποκοπούσε. Υπήρχαν πολλές ψυχές, λιγότερο ή περισσότερο φωτεινές, πλήθος αγγέλων, αλλά και δαίμονες με τερατοειδείς μορφές, όπως στις αγιογραφίες, που προσπαθούσαν να εμποδίσουν τις ψυχές να μπουνε μέσα. Περάσαμε την πύλη αυτή και φθάσαμε σ' ένα δεύτερο σταθμό, όπου η αγριότητα των δαιμόνων να αρπάξουν ψυχές, σε γέμιζε φρίκη. Μέσα από την πύλη όμως ένα ισχυρό, πεντακάθαρο φώς, που όμοιο του άνθρωπος δεν είδε, φώτιζε τα πάντα. Σπίτια, ποτάμια, δένδρα, λουλούδια, και Εκκλησίες με ψαλμωδίες, έλαμπαν απερίγραπτα....Το έδαφος του Παραδείσου ήταν σαν γυάλινο, κρυστάλλινο θα έλεγα, ενώ τεράστιοι πράσινοι μυρωδάτοι κήποι σκέπαζαν τους γύρω χώρους. Ύμνοι και Δοξολογίες στον Χριστό γέμιζαν τον αέρα. Ακόμη, μέσα από μιά μεγάλη απόσταση, σ' ένα ύψωμα, έβλεπα έναν τεράστιο Σταυρό και πάνω σ' αυτόν ο Χριστός, ενώ ένα εκτυφλωτικό φώς ξεπηδούσε γύρω του. Άγγελοι και άγιοι υπήρχαν δίπλα του.

-Ντούσαν, εδώ είναι ο θρόνος του Θεού... Δεν είσαι άξιος να πάς παραπέρα. Φρόντισε να εκμεταλλευτείς την λίγη ζωή που σου μένει, να βαπτισθής, και να σωθείς με νηστεία και προσευχή κρατώντας κάθε εντολή του Θεού... Πρόσεξε !

ΚΙ' ΟΜΩΣ, ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΟΛΑΣΗ

Βγήκαμε σαν σε όνειρο από τον Παράδεισο και μεταφερθήκαμε σ' ένα μέρος, σαν άβυσσος, κατασκότεινο. Κανένα σκοτάδι γήινο δεν μπορεί να υπάρξει παρόμοιο. Μια τρομερή βρώμα, η βρώμα της Κολάσεως μ' έπνιγε. Ένοιωθα ότι βρισκόμαστε μπροστά σε κάτι το φοβερό, αλλά δεν ήξερα τι μπορούσε να είναι. Ο άγγελος - οδηγός με κατεύθυνε. Στο βάθος, φάνηκε μια απέραντη θάλασσα, που από την επιφάνεια που έβραζε ξεπηδούσαν φωτιές πελώριες. Αντιλήφθηκα ότι βρισκόμαστε μπροστά σ' έναν ατέλειωτο τοίχο, ενώ μερικά μέτρα πιο πέρα από τα πόδια μας τα νερά έβραζαν σαν σε ηφαίστειο. Με λόγια αυτά δεν περιγράφονται. Αλλοίμονο σ' αυτούς που θα πάνε στην κόλαση, και που ατέλειωτα χρόνια θα καίγονται στον τόπο αυτό. Αλλοίμονο σ' αυτούς που τους ξεγελάει ο Σατανάς και τους λέει ότι ο διάβολος και η Κόλασις είναι παραμύθια των παπάδων, και τους ρίχνει στις πορνείες, μοιχείες, αυτοκτονίες, ναρκωτικά, ομοφυλοφιλίες, εκτρώσεις κ.λ.π., και τους καθησυχάζει λέγοντας τους· "ο Θεός είναι καλός" ή "και που θα χωρέσουν όλοι στην Κόλαση". Όταν θα προσγειωθούν στα μέρη αυτά για πάντα και θα κλείσουν οι πόρτες πίσω τους, τότε θα καταλάβουν το θανάσιμο λάθος τους.

Έβλεπα αναρίθμητα τρομερά ζώα, τεράστια φίδια, με πολλά κεφάλια, να συστρέφονται, να ορθώνονται, και να σφίγγουν τους αμαρτωλούς παρασύροντας τους, μέσα από φωνές και ουρλιαχτά, στα βάθη της πύρινης θάλασσας. Μέσα από τα στόματα των τερατόμορφων ζώων ξεχώριζαν ανθρώπινα χέρια και πόδια που σφάδαζαν. Ανάμεσα σ' αυτά, σκορπιοί και σκουλήκια πηδούσαν τρελά δαγκώνοντας τις αμαρτωλές ψυχές με λύσσα θα έλεγες. Και όταν τα σμήνη αυτά κατέτρωγαν και το τελευταίο σακατεμένο κομμάτι, τότε τα σώματα πάλι ξαναγινόσαντε όπως πριν για να αρχίσει πάλι ο ίδιος κύκλος βασανισμών. ***

-Μη φοβάσαι Ντούσαν, είπε ο άγγελος και εξήγησε. Τα φίδια και τα ζώα που κολυμπούν σ' αυτό το βραστό νερό, τα έφτιαξε ο Θεός έτσι που να μην καταστρέφονται. Αιώνια θα δαγκώνουν και θα ρουφάνε το αίμα των αμαρτωλών. Όλοι μαζί θα βράζουν και θα ψήνονται σ' αυτήν τη φωτιά, αλλά ποτέ δεν θα βράσουν, και ούτε θα ψηθούν..... Αυτή θα είναι και η τιμωρία τους.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΜΟΥ

Το θέαμα των βασάνων ήταν ανυπόφορο. Αρκετές φορές έκλεισα τα μάτια μου, αλλά όταν τα γύρισα στο σκοτάδι, τότε εκεί με υποδέχθηκαν μαύρα τέρατα, με πύρινα μάτια, ουρλιάζοντας και πετώντας γύρω μας. Τρόμαξα...

-Μη ταράζεσαι Ντούσαν. Είναι δαίμονες που τους ενοχλούμε. Ο πολύς κόσμος σήμερα δεν πιστεύει ότι υπάρχουν δαίμονες. Τους θεωρεί παραμύθια και γελάει. Θα έλθει η ώρα όμως, αν δεν μετανοήσουν, αν δεν εξομολογούνται με ειλικρίνεια, και δεν κοινωνούν τακτικά, που θα ζήσουν στα μέρη αυτά, και τότε θα πιστεύσουν ... Θυμήσου το αυτό Ντούσαν!

Εδώ θα ζήσουν είτε τους αρέσει είτε όχι! Μόνο η αλλαγή ζωής μπορεί να τους σώσει, πριν βεβαίως τους προλάβει ο θάνατος. Με τα λόγια αυτά ο άγγελος με έβγαλε από την κόλαση και το σκοτάδι της. Επιστρέφοντας στη Γή με σταύρωσε και εξαφανίστηκε....

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έκτοτε, η εξέλιξη της ζωής μου σε μετάνοια και αλλαγή ζωής, υπήρξε ραγδαία. Σήμερα, κοντά στον Χριστό και τα μυστήρια Του, νιώθω ασφαλισμένος απέναντι στην άλλη ζωή, τόσο, που καμμιά ασφάλεια ανθρώπινης ζωής δεν μπορεί να προσφέρει. Ελπίζω, πως πάρα πολλοί άνθρωποι θα σκεφθούν έτσι, και πως ήταν ανάγκη η πραγματική αυτή ιστορία να δοθεί στη δημοσιότητα...

*****Σημ. (Λ.Μ.Δ)** Εκτός από την παθητική τιμωρία των αμαρτωλών στην Κόλαση, που είναι κυρίως η πλήρης συναίσθηση της απομάκρυνσης από τον Θεό, της στέρησης της κοινωνίας μετά των Αγίων (αγγέλων και ανθρώπων) και της έλλειψης της απολαύσεως του λαμπρού Παραδεισένιου και αφθάρτου Διακόσμου, φαίνεται ότι υπάρχει και ενεργητική τιμωρία, ανάλογα με το πόσο κάποιος, ενεργά και συνειδητά έπραξε, ή υποστήριξε γενικά, με κάθε τρόπο το κακό όταν ζούσε, και έφυγε αμετανόητος.

Αν και μοιάζει σκληρός ο λόγος, εκτός από την μαρτυρία που είδαμε παραπάνω, υπάρχει και μία λογική εξήγηση γιαυτό. Πρέπει κατ' αρχάς να δεχτούμε ότι υπάρχει Κόλαση σαν συνέπεια της αυτεξουσιότητας του ατόμου.

Αν κάποιος άνθρωπος αποφασίσει να αρνηθεί τα δώρα του Θεού και να εκπέσει οριστικά της χάριτος, αυτό δεν σημαίνει ότι μπορεί να ζήσει με υποκατάστατα. Διότι πηγή αγαθού κατ' απόλυτη έννοια είναι μόνο ο Θεός. Αν όμως δεν μετέχει των αγαθών του Θεού, που να βρει όλα τα κατά φαντασίαν αγαθά, χάριν των οποίων δαπάνησε άσκοπα αυτή τη ζωή; Που να βρεί πχ χρήματα και τι να τα κάνει, που να βρει υλικές απολαύσεις χωρίς να έχει πλέον υλικό σώμα κλπ. Για αυτό υπήρξαν οι προειδοποιήσεις από τον Θεό, προσωπικά στους πρωτοπλάστους, και κατόπιν στους μεταγενεστέρους δια των προφητών, δια του Υιού και Λόγου του Θεού Κ. Ι. Χριστού, των Αποστόλων, και των Αγίων. Αυτό εξηγεί την αναγκαιότητα της ύπαρξης της Κόλασης.

Βέβαια υπάρχουν ακόμη ελπίδες, διότι ζουν ακόμη άνθρωποι πάνω στη γη και μπορεί η Εκκλησία, ή ακόμη και μεμονωμένα ενάρετα άτομα, να βοηθήσουν την ψυχή μετά θάνατον. Η Κόλαση είναι το μέρος που θέλησαν πρώτοι για τον εαυτό τους οι εκπεσόντες άγγελλοι, οι και τώρα αμετανόητοι δαίμονες, μαζί με τον αρχηγό τους τον Σατανά, διότι όπου έχει αφαιρεθεί η χάρη του Θεού εκεί ευρίσκεται η Κόλαση, η οποία μάλιστα είναι αιώνια!

«Αιώνια δὲ καὶ ἀτελεύτητα τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀγαθὰ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ στέρησις αὐτῶν αἰώνιος καὶ ἀτελεύτητος». (Αγ. Ειρηναίου)*

Αφού είδαμε ότι υπάρχουν πολλές μαρτυρίες για μετά θάνατον ζωή, ας κάνουμε την υπόθεση ότι επέτρεπε ο Θεός, προκειμένου να θεωρείται «καλός» σύμφωνα με τα μυαλά κάποιων άμυαλων αμαρτωλών, μετά το σωματικό θάνατο, την ύπαρξη πολλών «κόσμων» ανάλογα με τα πάθη του καθενός, ώστε να ζουν απολαυστικά εκεί, αυτοί που δεν πρόκοψαν στην αρετή. Τότε θα συνέβαινε αυτό που σε κινηματογραφικά έργα επιστημονικής φαντασίας παρουσιάζεται κάποτε, δηλ. ο άνθρωπος να ζει σε μία ουτοπική κατάσταση σαν σε όνειρο, συγκαλυμμένα από τη νοημοσύνη του, διότι αλλιώς δεν θα μπορούσε να μην στεναχωριέται. Αλλά ποιος ο λόγος τότε να δημιουργηθεί ο **λογικός** άνθρωπος; Όχι βέβαια για να εμπαίζεται με αυτό τον τρόπο.

Υπάρχει λοιπόν ανάγκη ακόμα και σύμφωνα με τη λογική, η μετά θάνατον κατάσταση να είναι ρεαλιστική για τις ανθρώπινες ψυχές, και επομένως να λείπει η κακία από τους αμαρτωλούς. Για το λόγο αυτό ο Πάνσοφος Θεός που κατέχει όλες τις αρετές, χρησιμοποιεί **την κρίση** για να παρεμποδίσει **την διαιώνιση της κακίας**. Έτσι όσο πιο ενεργητικά και συνειδητά αμάρτησε, **ο αμετανόητος**, τιμωρούμενος αμαρτωλός (δηλ. όσο πιο πολύ επεδίωξε να αποκτήσει τα ανύπαρκτα στην αιωνιότητα υλικά «αγαθά» και όσο πιο πολύ εξαφάνισε από πάνω του, γενικά, τις αρετές που αυτές μόνο είναι αιώνιες, και πχ αντί αγάπης έδειξε μίσος, έκανε φόνους κλπ, αντί ελεημοσύνης εφάνη κλέπτης, ληστής, καταχραστής κλπ), τόσο πιο βίαια και ενεργά βάσανα τον περιμένουν, ώστε να μην του επιτρέπεται εφ' όσον επέλεξε να ζει χωρίς Θεό έτσι και να συμβαίνει, όχι ότι και την Κόλαση δεν την συγκρατεί και ελέγχει ο Θεός, αλλά του επιτρέπεται να ζει έξω από τη χάρη του Θεού. **Όμως από την άλλη μεριά η δικαιοσύνη του Θεού επιβάλλει επάνω του την βίαιη καταστολή της κακίας.**

Έχουμε προσέξει όλοι μας ότι σε περιπτώσεις κακοπάθειας, ακόμη και από μια απλή ασθένεια, πχ μία γρίπη με πονοκεφάλους και πυρετό, πολλές επιθυμίες μας εξαφανίζονται. Ούτε όρεξη για φαγητό υπάρχει, ούτε τα ωραία γλυκά μας τραβάνε. Σβήνει σχεδόν και η ενθύμισή τους.

Τελικά, εφ' όσον η αμαρτία είναι ασθένεια της ψυχής, οι δοκιμασίες (κακοπάθειες) είναι το φάρμακο για την ίασή της. Στον παρόντα κόσμο οι δοκιμασίες (βάσανα, στενοχώριες, ασθένειες, στερήσεις κλπ.) είναι παιδαγωγικές, και αν τα άτομα είναι επιδεκτικά θεραπευτικής αγωγής, δηλ. αν τις δέχονται υπομονετικά, τότε ωφελούνται. Στον μέλλοντα αιώνα η μεταβλητότης έχει παρέλθει ανεπιστρεπτί. Αν λοιπόν τότε κάποια ψυχή έχει μείνει αθεράπευτη, ασκείται διαρκώς επάνω της η ανάλογη για την ασθένειά της (δηλ. την κακία της) φαρμακευτική αγωγή αλλά πλέον σαν τιμωρία, διότι δεν είναι δυνατόν να αποθεραπευθεί ποτέ, καθ' όσον δεν το θέλησε όσο ζούσε, δηλ. όταν υπήρχε ο καιρός να εκφρασθεί η ελεύθερη προαίρεσή της.

Έτσι και τα βάσανα του Άδη δεν θα επιτρέπουν στους αμαρτωλούς, όχι να ζουν, αλλά ούτε να ρεμβάζουν αμαρτωλά! Είναι αναγκαίο όσο πιο μεγάλη είναι η κακία τόσο πιο μεγάλη βία να ασκείται για την καταστολή της! Για παράδειγμα όσοι εν γνώσει τους δεν πράττουν τα σωστά, αυτοί έχουν αναπτύξει μέσα τους μεγαλύτερη κακία από όσους από άγνοια αμαρτάνουν, άρα πρέπει να τιμωρηθούν περισσότερο.

Και αυτοί που έχουν άγνοια τιμωρούνται αν εκτραπούν σε αμαρτίες, διότι δεν υπάρχει άνθρωπος που να γεννήθηκε χωρίς συνείδηση.

Ευτυχώς, πάντως, ο Θεός δεν ευχαριστεύεται με τις τιμωρίες, αλλά επιδιώκει την μεταμέλειά μας και δεν παύει να μας θυμίζει με τη Σταυρική του θυσία, το μέγεθος της αγάπης Του, διότι δι' αυτής μας λύτρωσε οριστικά από όλα τα μελλοντικά δεινά, και το μόνο που έμεινε να κάνουμε εμείς είναι μόνο να δείξουμε με μια μικρή προσπάθεια από τη μεριά μας, ότι θέλουμε να είμαστε μαζί Του.

Επειδή λοιπόν δεν υπάρχει άλλη ανάπαυση στα λογικά όντα παρά μόνο η μετά του Θεού κοινωνία, διότι δεν είναι δυνατή κάποιου άλλου είδους ευδαιμονία χωρίς Θεό, ο ίδιος ο φανερωθείς στον κόσμο Κύριος Ιησούς Χριστός προειδοποίησε τους ανθρώπους και ανέφερε μάλιστα και τα είδη των τιμωριών που αναμένουν τους αμετανόητα αμαρτωλούς, όσο μπορεί κανείς βέβαια να τα φαντασθεί:

(Ευαγ. Ματθ. «ὡςπερ οὖν συλλέγεται τὰ ζιζάνια καὶ πυρὶ καίεται, οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου. **13-41** ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν, **13-42** καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων».

Ευαγ. Ματθ. **κεφ. 25-44** «τότε ἀποκριθήσονται αὐτῶ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονήσαμεν σοι; **25-45** τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. **25-46** καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ευαγ. Μαρκ. **κεφ. 9-43** «καὶ ἐὰν σκανδαλίζῃ σε ἡ χεὶρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν· καλὸν σοὶ ἔστι κυλλὸν εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἀσβεστόν, **9-44** ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται».

Ευαγ. Λουκ. «ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. **16-23** καὶ ἐν τῷ Ἄδη ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὄρα τὸν Ἄβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. **16-24** καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἄβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. **16-25** εἶπε δὲ Ἄβραάμ· τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὡδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι. **16-26** καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν».

Ευαγ. Λουκ. **κεφ. 19-27** «πλὴν τοὺς ἐχθροὺς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελήσαντάς με βασιλεῦσαι ἐπ' αὐτούς, ἀγάγετε ὡδε καὶ κατασφάξατε αὐτοὺς ἐμπροσθέν μου».

Ο δε Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, βλέπει διαχρονικά, και καταγράφει στην Αποκάλυψη την τιμωρία των αμαρτωλών: Αποκ. κεφ. **20-15** «καὶ εἶ τις οὐχ εὗρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός».) Επίσης από τα εκκλησιαστικά βιβλία, όπως αυτό του Τριωδίου, έχομε, μεταξύ άλλων, και τα εξής τροπάρια για την Κρίση:

**«Ἠχήσουσι σάλπιγγες καὶ κενωθήσονται τάφοι
καὶ ἐξαναστήσεται τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα φύσις ἅπασα·
οἱ καλὰ πράξαντες ἐν χαρᾷ χαίρουσι, προσδοκῶντες μισθὸν λήψεσθαι·
οἱ ἁμαρτήσαντες τρέμουσι δεινῶς ὀλολύζοντες, εἰς κόλασιν πεμπόμενοι
καὶ τῶν ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι.
Κύριε τῆς δόξης, οἰκτείρησον ἡμᾶς ὡς ἀγαθός
καὶ τῆς μερίδος ἀξίωσον τῶν ἠγαπηκότων σε».**

* * *

**«Κλαίω καὶ ὀδύρομαι ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω
τό πῦρ τό αἰώνιον, σκότος τό ἐξώτερον
καὶ τόν τάρταρον, τόν δεινόν σκώληκα,
τόν βρυγμόν αὐθίς τε τῶν ὀδόντων καὶ τήν ἄπαστον ὀδύνην
μέλλουσαν ἔσεσθαι τοῖς ἄμετρα πταίσασι
καὶ Σέ τόν ὑπεράγαθον γνώμη πονηρᾷ παροργίσασιν·
ὧν εἷς τε καὶ πρῶτος ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ,
ἀλλά, κριτά, τῷ ἐλέει σου σώσόν με, ὡς εὐσπλαγχνος».**

* Σημ. Το εκτενέστερο απόσπασμα του κειμένου του Αγίου Ειρηναίου έχει ως εξής:

«Ὅσα τὴν πρὸς Θεὸν τηρεῖ φιλίαν, τούτοις τὴν ἰδίαν παρέχει κοινωνίαν· κοινωνία δὲ Θεοῦ ζωὴ καὶ φῶς καὶ ἀπόλαυσις τῶν παρ' αὐτοῦ ἀγαθῶν.

Ὅσα ἀφίστανται κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν τοῦ Θεοῦ, τούτοις τὸν ἀπ' αὐτοῦ χωρισμὸν ἐπάγει· χωρισμὸς δὲ Θεοῦ θάνατος, καὶ χωρισμὸς φωτὸς σκότος, καὶ χωρισμὸς Θεοῦ ἀποβολὴ πάντων τῶν παρ' αὐτοῦ ἀγαθῶν. Οἱ οὖν διὰ τῆς ἀποστασίας ἀποβαλόντες τὰ προειρημένα, ἅτε ἐστερημένοι πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἐν πάσῃ κολάσει καταγίνονται, τοῦ Θεοῦ μὲν προηγητικῶς μὴ κολάζοντος, ἐπακολουθούσης δὲ ἐκείνοις τῆς κολάσεως διὰ τὸ ἐστερηῆσθαι πάντων τῶν ἀγαθῶν.

Αἰώνια δὲ καὶ ἀτελεύτητα τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀγαθὰ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ στέρησις αὐτῶν αἰώνιος καὶ ἀτελεύτητος, ὡς, διηνεκοῦς ὄντος τοῦ φωτός, οἱ τυφλώσαντες ἑαυτοὺς ἢ καὶ ὑπὸ ἄλλων τυφλωθέντες διηνεκῶς ἀπεστέρηνται τῆς τοῦ φωτός ἀπολαύσεως, οὐ τοῦ φωτὸς ἐπιφέροντος αὐτοῖς τὴν ἐν τῇ τυφλώσει τιμωρίαν, ἀλλ' αὐτῆς τῆς τυφλώσεως ἐπαγούσης τὴν μοχθηρίαν.

Ἐπεὶ οὖν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ οἱ μὲν προστρέχουσι τῷ φωτὶ καὶ διὰ τῆς πίστεως ἐνοῦσιν ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ, οἱ δὲ ἀφίστανται τοῦ φωτὸς καὶ ἀφορίζουσιν ἑαυτοὺς τοῦ Θεοῦ, ἐκδέχεται ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τοῖς πᾶσιν τὴν ἀρμόζουσαν οἴκησιν ἐπάγων, τοῖς μὲν ἐν τῷ φωτὶ πρὸς τὸ ἀπολαύειν αὐτοὺς τῶν ἐν αὐτῷ ἀγαθῶν, τοῖς δὲ ἐν τῷ σκότει πρὸς τὸ μετέχειν αὐτοὺς τῆς ἐν αὐτῷ μοχθηρίας.

Διὰ τοῦτό φησι τοὺς μὲν ἐκ δεξιῶν ἀνακαλέσασθαι εἰς τὴν τοῦ Πατρὸς βασιλείαν, τοὺς δὲ ἐξ ἀριστερῶν εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ πέμψειν· ἑαυτοὺς γὰρ πάντων ἐστέρησαν τῶν ἀγαθῶν».

Αγίου Ειρηναίου Λουγδούνων, 2 μ.Χ. αἰών

(TLG: 1447 IRENAEUS Theol. - A.D. 2: Lugdunensis -)

Ας δούμε όμως μερικές ακόμη εμπειρίες ανθρώπων που δεν προέρχονται από τον Ελλαδικό χώρο, που βρέθηκαν στο κατώφλι του θανάτου ή γύρισαν από τον θάνατο, και περιγράφουν τι έζησαν. Εξετάζονται από πνευματική (Ορθόδοξη Χριστιανική) αλλά και επιστημονική σκοπιά.

ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μία τέτοια περίπτωση είναι μια νοσοκόμας που ήταν βαρεια άρρωστη και έκανε απόπειρα αυτοκτονίας γιατί έπασχε από φοβερούς πόνους. Ο Δρ. Ρόουλινγκς όταν πήγε να την επισκεφτεί στο δωμάτιο που νοσηλευόνταν, την βρήκε κρεμασμένη μέσα στην τουαλέττα. Αμέσως την κατέβασε στο πάτωμα. Το πρόσωπό της είχε μελανιάσει και η αναπνοή της είχε σταματήσει από ώρα. Αρχισε τις προσπάθειες διάσωσης της αφού του έφεραν μάσκα οξυγόνου. Την μετέφεραν σε μονάδα εντατικής παρακολούθησης όπου

έμεινε τέσσερις μέρες σε κώμα. Την δεύτερη μέρα μετά την ανάρρωσή της από το κώμα είπε στο Δρ Ρούλινγκς: «Θυμάμαι που έβγαλες το καφέ σακκάκι σου, το πέταξες στο πάτωμα, χαλάρωσες τη γραβάτα σου και εργαζόσουν επάνω μου. Θυμάμαι ότι φορούσες άσπρη γραβάτα. Θυμάμαι ακόμα τη νοσοκόμα που ήρθε να σε βοηθήσει και φαινόταν πολύ ταραγμένη. Προσπαθούσα να επικοινωνήσω μαζί της και να της πω ότι είμαι εντάξει*. Μετά θυμάμαι δύο ανθρώπους που ήρθαν και με πήραν με φορείο». Πρέπει να λάβουμε υπόψη μας ότι η γυναίκα αυτή εκείνη την ώρα ήταν κλινικά νεκρή και παρέμεινε σε κώμα επί τέσσερις μέρες.

Ο Δρ Ρούλινγκς αναφέρει πως άλλαξε ριζικά τις απόψεις του σχετικά με τη ζωή μετά τον θάνατο: «Όλο και πιο πολλοί ασθενείς που βρίσκονται σε ανάρρωση από σοβαρές ασθένειες μου λένε ότι η ζωή συνεχίζεται μετά τον θάνατο και ότι υπάρχει παράδεισος και κόλαση. Νόμιζα πάντα ότι ο θάνατος ήταν ένα ανώδυνο σβήσιμο της ζωής και στοιχημάτιζα τα πάντα γι' αυτό. Τώρα έχω επανεξετάσει τον δικό μου προσορισμό και βρήκα ότι το να πεθάνει κανείς μπορεί να μην είναι και τόσο ανώδυνο...

Το αποφασιστικό σημείο στροφής στην σκέψη μου συνέβη εξαιτίας ενός γεγονότος. Ένας ασθενής που υπέφερε από πόνους στο στήθος υποβλήθηκε σε ένα τεστ κοπώσεως, όπου ενώ αυτός τρέχει με αυξανόμενο ρυθμό, μετριούνται οι παλμοί της καρδιάς του. Αυτός ο ασθενής ήταν ένας άνδρας 41 ετών, αγροτικός ταχυδρόμος με μέτρια διάπλαση και μια πολύ ευχάριστη προσωπικότητα. Στην διάρκεια του τεστ έπαθε καρδιακή προσβολή, έπεσε κάτω στο πάτωμα και η καρδιά του σταμάτησε να χτυπάει εντελώς, χωρίς να έχει κάποιους σπασμούς όπως συνήθως συμβαίνει. Ούτε με το αυτί μου άκουγα χτύπους στην καρδιά του, ούτε έπιανα στο χέρι του καθόλου σφυγμούς. Οι μυς του είχαν μερικούς σπασμούς, ενώ είχε αρχίσει να μελανιάζει.

Ενώ άρχισα μασάζ στη καρδιά πιέζοντας το στήθος του, μια νοσοκόμα που ήταν εκεί, άρχισε στόμα με στόμα αναπνοή. Μια άλλη νοσοκόμα έφερε μια μάσκα οξυγόνου και ένα βηματοδότη. Δυστυχώς όμως δεν καταφέραμε τίποτα, γιατί η καρδιά δεν μπορούσε να κρατήσει το ρυθμό. Μόλις βάζαμε το βηματοδότη ο ασθενής ερχόταν στην ζωή, αλλά μόλις διακόπταμε έχανε πάλι τις αισθήσεις του, τα μάτια του γύριζαν προς τα πάνω, κύρτωνε την ράχη του με σπασμό, σταματούσε να αναπνέει και πέθαινε ξανά. Κάθε φορά που ανακτούσε την αναπνοή του, και η καρδιά του χτυπούσε πάλι, ούρλιαζε «Είμαι στην κόλαση!» Έδειχνε πολύ τρομοκρατημένος και με ikέτευε να τον βοηθήσω. Μετά έκανε μια πολύ παράξενη παράκληση: «Μην σταματάς!» Αυτό ήταν πολύ παράξενο, διότι οι περισσότεροι σε παρόμοιες καταστάσεις, μόλις επανέρχονται στη ζωή, μου λένε: «Πάρε τα χέρια σου απ' την καρδιά μου, με πονάς!». Είμαι σωματώδης και η μέθοδος του εξωτερικού μασάζ στην καρδιά μπορεί να σπάσει τα πλευρά. Αλλά αυτός ο ασθενής μου έλεγε: «Μην σταματάς!». Παρατήρησα ένα πράγματι τρομαγμένο βλέμμα στο πρόσωπό του, χειρότερο και από την έκφραση που έχουν όσοι πεθαίνουν. Είχε ένα πελώριο μορφασμό απόλυτου τρόμου. Οι κόρες των ματιών του είχαν ανοίξει διάπλατα, είχε ιδρώσει, έτρεμε και έμοιαζε να είχαν σηκωθεί όρθια τα μαλλιά του.

Εκείνη την στιγμή φώναξε: «Δεν καταλαβαίνεις; Είμαι στην κόλαση! Μην με αφήσεις να πάω πίσω στην κόλαση!». Επειδή ήμουν συνηθισμένος σε ασθενείς κάτω από τέτοιες συναισθηματικές πιέσεις, παράβλεψα τα λόγια του και του είπα: «Είμαι απασχολημένος. Μην με ενοχλείς με τη κόλασή σου μέχρις ότου τελειώσω τη δουλειά μου με τον βηματοδότη». Αλλά ο άνθρωπος ήταν τόσο σοβαρός που τελικά μου φάνηκε ότι πραγματικά ήταν σε μπελάδες. Τέτοια κατάσταση πανικού δεν είχα ξαναδεί ποτέ πριν. Έτσι άρχισα να δουλεύω πυρετωδώς. Μέχρι εκείνη την στιγμή είχαν συμβεί 3 ή 4 επεισόδια τελείας αναισθησίας, στη διάρκεια των οποίων **ήταν κλινικά νεκρός από άποψη καρδιάς και αναπνοής**.** Μετά φώναξε πάλι: «Πώς θα μείνω έξω απ' τη κόλαση;». Του απάντησα: «Υποθέτω ότι θα είναι η ίδια αρχή που μάθαινα στο κατηχητικό σχολείο – ο Ιησούς Χριστός είναι αυτός που πρέπει να ζητήσεις να σε σώσει». Τότε μου απάντησε: «Δεν ξέρω πως. Προσευχήσου για μένα!». Να προσευχηθώ γι' αυτόν! Τι θράσος! Του είπα πως ήμουν γιατρός και όχι κληρικός. Αλλά αυτός επανέλαβε: «Προσευχήσου για μένα!». Ήξερα ότι δεν είχα άλλη επιλογή. Ήταν η επιθυμία ενός ανθρώπου που πέθαινε και έτσι

του είπα να επαναλάβει τα λόγια μιας απλής προσευχής. Δεν ήξερα και πολλά για προσευχή και έτσι του είπα: «Κύριε Ιησού σου ζητάω να με κρατήσεις έξω από την κόλαση. Συγχώρεσε τις αμαρτίες μου. Δίνω τη ζωή μου σε σένα. Αν πεθάνω θέλω να πάω στον Ουρανό, αν ζήσω θα ζήσω για σένα για πάντα».

Μετά απ' αυτό, η κατάστασή του ασθενή σταθεροποιήθηκε και στη συνέχεια μεταφέρθηκε σε ένα νοσοκομείο. Όταν πήγα στο σπίτι μου ξεσκόνισα την Αγία Γραφή και άρχισα να τη διαβάζω. Ήθελα να βρω τι ακριβώς λέει για την κόλαση. Αντιμετώπιζα πάντα τον θάνατο σαν ένα συμβάν ρουτίνας στην εξάσκηση της ιατρικής μου, χωρίς να ανησυχώ γι' αυτό. Τώρα όμως είχα πειστεί ότι κάτι υπήρχε σε αυτήν την υπόθεση. Οι ιδέες μου χρειάζονταν αναθεώρηση. Έπρεπε να βρω περισσότερα στοιχεία. Ανακάλυπτα ότι η Βίβλος δεν ήταν απλά ένα ιστορικό βιβλίο, αλλά κάθε λέξη της αποδεικνυόταν ζωντανή.

Δύο μέρες μετά, πλησίασα τον ασθενή μου με χαρτί και μολύβι στο χέρι για να του πάρω συνέντευξη. Του ζήτησα να θυμηθεί τι είδε στην κόλαση, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί τίποτα. Του υπενθύμισα όλες τις λεπτομέρειες που μου είχε περιγράψει, αλλά προφανώς οι εμπειρίες ήταν τόσο τρομακτικές και τόσο οδυνηρές, που το συνειδητό μέρος του νου του δεν μπορούσε να τις συγκρατήσει και είχαν απωθηθεί βαθιά στο υποσυνείδητο. Ο άνθρωπος αυτός όμως, αφιέρωσε τη ζωή του στον Θεό και τώρα είναι ένθερμος Χριστιανός. Ακόμα θυμάμαι την προσευχή που κάναμε μαζί. Θυμόταν ότι στεκόταν στο πίσω μέρος του ιατρείου, και μας έβλεπε να εργαζόμαστε πάνω στο νεκρό του σώμα.

Σε ένα από τα επόμενα επεισόδια θανάτου θυμόταν ότι συνάντησε τη μητέρα του και τη μητριά του σε ένα τόπο με ωραία χρώματα. Αυτή η εμπειρία ήταν πολύ ευχάριστη και συνέβη σε μια κοιλάδα με πλούσια βλάστηση και ένα λαμπρό φωτισμό από μια τεράστια ακτίνα φωτός. Αξιοσημείωτο είναι ότι είδε τη μητέρα του για πρώτη φορά, γιατί είχε πεθάνει όταν ήταν 15 μηνών και ο πατέρας του είχε ξαναπαντρευτεί. Δεν είχε δει ποτέ πριν φωτογραφία της μητέρας του, και μετά από αυτό το γεγονός, η θεία του, του έδειξε κάποια φωτογραφία όπου η μητέρα του είχε ακριβώς τα ίδια χαρακτηριστικά με τη γυναίκα που είχε συναντήσει.

Αν και μόνο το 20% περίπου των ασθενών που ήταν κλινικά νεκροί, έχουν εμπειρίες να αναφέρουν, οι συνεντεύξεις αμέσως μετά την διάσωση μπορούν να μας δώσουν πολύτιμες αλήθειες. Τέτοιες συνεντεύξεις με έχουν πείσει, πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι υπάρχει ζωή μετά τον θάνατο, και ότι δεν είναι πάντα καλή».

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Βέβαια σε πολλούς υπάρχουν ερωτήματα όπως: Μήπως αυτές οι εμπειρίες δεν είναι τίποτε άλλο παρά παραισθήσεις που προέρχονται απ' την ασθένεια ή την επήρεια των φαρμάκων; Μήπως ακόμα στις περιπτώσεις αυτές που οι άνθρωποι δεν ήταν ασθενείς, έχει παίξει κάποιο σημαντικό ρόλο η θρησκεία τους; Άνθρωποι με διαφορετικό θρησκευτικό υπόβαθρο είχαν παρόμοιες ή ανόμοιες εμπειρίες;

Για να απαντήσουν σε αυτά τα βασικά ερωτήματα, ο Δρ Όσις και οι συνεργάτες του έκαναν δύο έρευνες. Μία στις ΗΠΑ και μία στην Ινδία. Πάρθηκαν απαντήσεις από 1000 γιατρούς και νοσοκόμες που είχαν ασχοληθεί ιδιαίτερα με ασθενείς που πέθαναν. Τα συμπεράσματα από την έρευνα ήταν τα ακόλουθα:

1. Αυτοί οι ασθενείς που παίρνουν φάρμακα ή ηρεμιστικά που προκαλούν παραισθήσεις, ήταν οι λιγότεροι που είχαν εμπειρίες της μετά θάνατον ζωής, σε σχέση με αυτούς που δεν έπαιρναν καθόλου φάρμακα, που ήταν οι περισσότεροι. Εκτός αυτού, οι παραισθήσεις από ηρεμιστικά αναφέρονταν στον παρόντα κόσμο και όχι σε ένα άλλο κόσμο ή διαφορετική διάσταση.

2. Ασθενείς που προκαλούν παραισθήσεις, όπως είναι η καταστροφή του εγκεφάλου, ή η χημική δηλητηρίαση, αναφέρονται σε πολύ λιγότερες περιπτώσεις ασθενών που είχαν μεταθανάτιες εμπειρίες, σε σχέση με άλλες ασθένειες.

3. Οι ασθενείς που είχαν τέτοιες εμπειρίες, δεν είδαν τον παράδεισο ή την κόλαση στη μορφή που πίστευαν προηγουμένως. Για άλλους αυτό που είδαν ήταν κάτι το τελείως

άγνωστο, και για άλλους που είχαν κάποια γενική και αόριστη αντίληψη για τον παράδεισο και την κόλαση, οι λεπτομέρειες που είδαν, τούς ήταν πέρα από κάθε φαντασία, δηλ. αυτά που είδαν δεν τα περιμέναν κατά κανένα τρόπο.

4. Αυτές οι εμπειρίες δεν φαίνεται να σχετιζόνταν με προηγούμενες σκέψεις ή επιθυμίες των ανθρώπων αυτών. Συνέβησαν σε ανθρώπους που περίμεναν να πεθάνουν, και σε άλλους που βρίσκονταν σε ανάρρωση, αλλά και σε ανθρώπους που δεν ήταν πριν άρρωστοι.

5. Η θρησκεία ή ο πολιτισμός δεν άλλαζε την σειρά της εμπειρίας. Ασθενείς που πέθαιναν και στις ΗΠΑ και στην Ινδία ισχυρίζονταν ότι είχαν περάσει από ένα τούνελ, είχαν βγει στο λαμπρό φως, είχαν δει ένα φωτεινό ον καθώς και συγγενείς που είχαν πεθάνει στο παρελθόν.

6. Θα πρέπει ωστόσο να παρατηρηθεί, ότι οι θρησκευτικές πεποιθήσεις επηρέασαν τους ανθρώπους στο να δώσουν την ανάλογη ονομασία στα όντα που είχαν συναντήσει. Τα όντα πολλές φορές δεν φανερώνουν τη ταυτότητά τους, και έτσι ο άνθρωπος δίνει την δική του εξήγηση.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΔΑΙΜΟΝΙΚΗΣ ΠΛΑΝΗΣ;

Η εμπειρία της συνάντησης με ένα όν φωτός που ερευνά τους διαλογισμούς του ανθρώπου και εκπέμπει αγάπη, μέσα σε ένα όμορφο περιβάλλον, αναφέρεται συχνά. Ακόμη και άνθρωποι που ήταν δηλωμένοι άθεοι, έχουν αναφέρει παρόμοιες εμπειρίες, οι οποίες τους έπεισαν για την ύπαρξη του Θεού και της μετά θάνατον ζωής.

Μερικές φορές αυτοί που είχαν κάποια εξωσωματική εμπειρία λένε πως δεν νοιώθουν να υπάρχει κάτι σαν κόλαση, γιατί όπως λένε το μόνο που νοιώθουν είναι μια απέραντη αίσθηση αγάπης, δίχως κάποιο ίχνος αυστηρότητας ή τιμωρίας. Σε κάθε μια περιγραφή ωστόσο, το πρόσωπο επιστρέφει στο σώμα του προτού να παρθεί ή να του αναγγελθεί καμία απόφαση για κρίση. Αυτή η αρχική επαφή λοιπόν θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει απλώς μια πρώτη προειδοποίηση για τον άνθρωπο, ένα είδος απόδειξης για την ύπαρξη ψυχής, ζωής μετά θάνατον, Θεού κλπ. Θα μπορούσε όμως να είναι και μια πλάνη, δημιουργημένη από μια δαιμονική οντότητα που έχει μετασχηματιστεί σε άγγελο φωτός (όπως λέει ο απόστολος Παύλος στη Β' Κορινθ. 2:14 - "ο Σατανάς μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός"), για να δημιουργήσει μια ψευδαίσθηση στον άνθρωπο ότι δεν χρειάζεται να αλλάξει τη ζωή του γιατί δεν πρόκειται να κριθεί ή να τιμωρηθεί για τίποτα.

Ο π.Σεραφείμ Ρόουζ, γράφει μεταξύ άλλων, στο βιβλίο του «Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ»:

«Ο κόσμος στον οποίο εισέρχεται αμέσως η ψυχή όταν αφήνει το σώμα και αρχίζει να χάνει την επαφή με αυτό που γνωρίζουμε ως «υλική πραγματικότητα», είτε μετά το θάνατο είτε κατά τη διάρκεια μιας «εξωσωματικής» εμπειρίας, δεν είναι ούτε ο παράδεισος ούτε η κόλαση, αλλά ένας αόρατος κόσμος πλησίον της γης [...] ο υποουράνιος εναέριος κόσμος όπου κατοικούν τα πεπτωκότα πνεύματα, τα οποία έχουν ως στόχο να παραπλανούν τους ανθρώπους με στόχο την αιώνια απώλειά τους. Δεν πρόκειται για τον 'άλλο κόσμο' που περιμένει τον άνθρωπο μετά θάνατον, αλλά μόνο για το αόρατο τμήμα αυτού του κόσμου, από το οποίο ο άνθρωπος πρέπει να διέλθει ώστε να φθάσει στον πραγματικά 'άλλο' κόσμο του παραδείσου ή της κόλασης. Για όσους πραγματικά πεθαίνουν και οδηγούνται από αγγέλους έξω από την επίγεια ζωή, αυτός είναι ο κόσμος όπου η Μερική Κρίση ξεκινά στα εναέρια "τελώνια", όπου τα πονηρά πνεύματα αποκαλύπτουν την αληθινή τους φύση και την εχθρότητά τους προς την ανθρωπότητα. ...

Τα όντα με τα οποία οι άνθρωποι έρχονται σε επαφή στον εναέριο κόσμο είναι πάντοτε, ή σχεδόν πάντοτε, δαίμονες... Αυτά τα όντα δεν είναι άγγελοι, αφού οι άγγελοι κατοικούν στους ουρανούς και μόνον διέρχονται από τον εναέριο κόσμο ως αγγελιοφόροι του Θεού. Δεν είναι ούτε οι ψυχές των νεκρών, αφού οι ψυχές των νεκρών βρίσκονται σε

μια προσωρινή κατάσταση στην οποία προγεύονται τον παράδεισο ή την κόλαση και διέρχονται από τον εναέριο κόσμο μόνον αμέσως μετά τον θάνατο, πορευόμενες προς Κρίση για τις πράξεις τους σε τούτη τη ζωή...

Ο άνθρωπος δεν πρέπει να εμπιστεύεται τις εμπειρίες που βιώνει στον εναέριο κόσμο και σίγουρα δεν πρέπει να πιστεύει ότι είναι αυτό που φαίνονται. Ακόμα και όσοι διαθέτουν σταθερές βάσεις στην Ορθόδοξη Χριστιανική διδασκαλία μπορούν εύκολα να εξαπατηθούν από τα πεπτωκότα εναέρια πνεύματα όσον αφορά οιαδήποτε 'οράματα' ή 'οπτασίες' που είναι πιθανόν να τους παρουσιαστούν.

Η «τερπνότητα» του θανάτου μπορεί να είναι πραγματική, αλλά σε καμιά περίπτωση δε συνδέεται αναγκαστικά με την τελική πορεία της ψυχής, η οποία μπορεί κάλλιστα να καταλήξει στον αιώνιο βασανισμό.

Τα παραπάνω ισχύουν ακόμα περισσότερο στην περίπτωση του οράματος «φωτός». Αυτό ίσως είναι επίσης μια απλή αντανάκλαση της αληθινής κατάστασης φωτός για την οποία δημιουργήθηκε ο άνθρωπος... Συνεπώς, οι 'φυσικές' εμπειρίες της ψυχής [...] -είτε πρόκειται για εμπειρίες 'γαλήνης' και τέρψης, φωτός, είτε 'υπερ-αισθητικής αντίληψης' - αποτελούν μόνο την 'πρώτη ύλη' της διευρυμένης συνείδησης, **παρέχοντας ωστόσο [...] ελάχιστες συγκεκριμένες πληροφορίες σχετικά με την μεταθανάτια κατάσταση της ψυχής**, και πάρα πολύ συχνά οδηγούν τον άνθρωπο στη διαμόρφωση αναξιόπιστων ερμηνειών για τον 'άλλο κόσμο', καθώς επίσης και στην άμεση επαφή με τα πεπτωκότα πνεύματα που κυριαρχούν εκεί».

Σημ. ΛΜΔ: Με άλλα λόγια, ναι μεν οι μεταθανάτιες εμπειρίες συνηγορούν στην αναγκαιότητα αποδοχής ενός άλλου, οπωσδήποτε μη υλικού κόσμου, αφού οι αισθήσεις εργάζονται έξω από το σώμα, πλην όμως η ερμηνεία της ποιότητας της εμπειρίας (η αξιολόγηση και εξαγωγή αξιόπιστων συμπερασμάτων πάνω στις λεπτομέρειες) είναι πολύ αμφίβολη και μάλιστα δεν είναι καν σκόπιμο να λαμβάνεται υπόψιν και για ένα απλούστατο λόγο: ότι δεν αφορά την τελική θέση της ψυχής (Παράδεισο ή Κόλαση), αλλά μια πρώτη «ματιά» σ' αυτό που λέμε «**άλλη ζωή!**»!

* Βέβαια η νοσοκόμα δεν είχε οδηγηθεί σε Κρίση, απλώς της επιτράπηκε η αρχική εμπειρία μιας άλλης, χωρίς το σώμα, ζωής. Διότι αν πέθαινε τελικά σαν αυτόχειρας δεν θα ήταν καθ' όλου καλά!

** Πόσο δύσκολο είναι να ορισθεί «επιστημονικά» πότε επέρχεται ο θάνατος, φαίνεται από περιπτώσεις σαν κι αυτή. Μήπως είναι γελοίο να μιλάμε για επιστήμη έξω του «επιστητού»;! (ΛΜΔ)

Βιβλιογραφία: Beyond Death's Door - Δρ. Μώρις Ρόουλινγκς, END TIME HANMAIDENS - χριστιανικό περιοδικό στις ΗΠΑ, Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ - π. Σεραφείμ Ρόουζ, εκδ. Μυριόβιβλος.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Διάλογος θεωρεί μεγάλη δωρεά του Θεού τις κοντά στο θάνατο εμπειρίες, όπως αναφέρεται στον Ευεργετινό:

Ερωτήσεις Πέτρου:

ΠΩΣ ΘΑ ΕΞΗΓΗΣΩΜΕΝ το φαινόμενο που συμβαίνει εις πολλούς, κατά το οποίον ούτοι αρπάζονται εκ του σώματος (αν και τούτο φαίνεται πλάνη) και θεωρούμενοι προς στιγμήν νεκροί, εφ' όσον καθίστανται άψυχοι, πάλιν ξαναγυρίζουν εις την ζωήν;

Απόκρισις Αγίου Γρηγορίου:

ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ, Πέτρε, εάν το εννοήση κανείς καλά, δεν είναι πλάνη, αλλά θεϊκή νουθεσία προς τον άνθρωπον. Διότι αυτό το φαινόμενο το πραγματοποιεί η ευσπλαγχνία του Θεού, κατ' οικονομίαν, και το προσφέρει ως την μεγαλύτεραν δωρεάν ελέους, ώστε πολλοί, μετά την εξοδον της ψυχής των εκ του σώματος, να επανέρχονται πάλιν εις το νεκρωθέν σώμα, δια να ιδούν μόνοι των, με τα μάτια της ψυχής των, τα βασανιστήρια του Άδου, τα όποια δεν επίστευον οσάκις τα ήκουον από τους άλλους, και τοιουτοτρόπως να φοβηθώσι.

Την πάλη των ψυχών των αποθνησκόντων προς τα πονηρά πνεύματα του «αέρος» για να κατορθώσουν να εισέλθουν στον Παράδεισο, περιγράφει ζωηρά ο **Μέγας Αντώνιος**:

1. ΚΑΠΟΤΕ ο Μέγας Αντώνιος ητοιμάζετο να φάγη, κατά την κανονισμένην ώραν. Συμφώνως λοιπόν προς την συνήθειαν εσηκώθη διά να προσευχηθή· ήτο δε τότε η ενάτη ώρα. Εκείνην όμως ακριβώς την στιγμήν ησθάνθη τον εαυτόν του να έχη αρπαγή νοερώς. Το δε παράδοξον υπήρξε τούτο· καθώς εστέκετο, έβλεπε τον εαυτόν του, ως να είχεν εξέλθει του σώματος και να ωδηγείτο η ψυχή του από μερικούς εις τον αέρα. Έπειτα βλέπει μερικούς ασχημοπροσώπους και φοβερούς να στέκουν έμπροσθέν του εις τον αέρα και να θέλουν να τον εμποδίσουν, δια να μη περάση.

Οι οδηγοί της ψυχής του τότε ήρχισαν να φιλονεικούν με τους φοβερούς εκείνους, οι οποίοι εζήτουν λογαριασμόν, μήπως η ψυχή, που συνώδευον, ήτο υπεύθυνος απέναντί των διά κάποιον χρέος. Επειδή λοιπόν οι τελευταίοι ήθελον να αρχίσουν τον έλεγχον από της γεννήσεως του Αντωνίου, οι συνοδεύοντες τον Αντώνιον τους ημποδίζον λέγοντες. Όσα σφάλματα διέπραξεν ο Αντώνιος από της γεννήσεως, τα διέγραψεν ο Κύριος· από τότε όμως πού εγινεν Μοναχός και αφιέρωσε τον εαυτόν του εις τον Θεόν, επιτρέπεται να έξετάσωμεν τα έργα του.

Επειδή δε οι δαίμονες κατηγορούν τον Αντώνιον αλλά δεν ημπορούσαν να αποδείξουν τας κατηγορίας των, ο δρόμος έμεινεν ελεύθερος από εμπόδια· και αμέσως είδε τον εαυτόν του να επιστρέφη προς το σώμα και να συνέρχεται· και έγινε πάλιν ο Αντώνιος όπως ήτο πριν.

Τόση όμως ήτο η ταραχή του, ώστε ελησμόνησε να φάγη και παρέμεινε την υπόλοιπον ημέραν και ολόκληρον την νύκτα αναστενάζων και προσευχόμενος.

Κατεπλήσσετο, διότι εσκέπτετο με πόσους πειρασμούς έχομεν να παλαίσωμεν και με πόσους κόπους πρέπει κανείς να περάση τα εναέρια δαιμόνια. Και έλεγεν ότι αυτό το νόημα έχει το ρητόν του Αποστόλου Παύλου, «κατά τον άρχοντα πού εξουσιάζει εις τον αέρα» (Εφεσ. β', 2).

Διότι αυτήν μόνον την εξουσίαν έχει ο εχθρός της ψυχής ημών, να πολεμά δηλαδή, και να προσπαθή να εμποδίζη τας ανερχομένας προς τον ουρανόν ψυχάς. Ως εκ τούτου συνεβούλευε μετά περισσοτέρας επιμονής λέγων: φορέσατε την πανοπλίαν του Θεού, ώστε να ημπορέσετε να αντισταθήτε προς τον διάβολον κατά την πονηράν ημέραν και να εξευτελισθή ο εχθρός, επειδή δεν θα εχη να είπη δια σας τίποτε αισχρόν (Εφεσ. στ', 13).

2. Μετά την οπτασίαν αυτήν, τον επεσκέφθησαν κάποτε μερικοί άνθρωποι και ήρχισαν να συζητούν μαζί του περί της ψυχής και ποίος, μετά την εξοδόν της εκ του σώματος, είναι ο τόπος που μεταβαίνει. Την επομένην ακριβώς νύκτα ήκουσε να τον καλή μία φωνή λέγουσα·

- Αντώνιε, σήκω, έξελθε από το κελλίον σου και βλέπε.

Πράγματι λοιπόν ο Μέγας Αντώνιος εξήλθε (διότι εγνώριζεν εις ποίας φωνάς έπρεπε να υπακούη) και αφού ύψωσε το βλέμμα του προς τον ουρανόν είδε το εξής όραμα:

Κάποιος πανύψηλος και φοβερός, απαίσιος εις την μορφήν, εστέκετο όρθιος· το ύψος του έφθανεν έως τα σύννεφα, ενώ πολλοί επετούσαν έμπροσθέν του, ως εάν είχαν πτερά· τότε εκείνος ο φοβερός ήπλωνε τας χείρας του και άλλους μεν ημποδίζε να πετούν, ενώ άλλοι κατώρθωναν να τον προσπερνούν και να πετούν υψηλότερα και να συνεχίζουν τον δρόμον των χωρίς εμπόδια.

Δι' αυτούς, πού εξέφευγον, ο πανύψηλος εκείνος δαίμων έτριζε τους οδόντας· αντιθέτως έχαιρε δι' όσους ημποδίζοντο από αυτόν να ανέλθουν και έπιπτον.

Αμέσως τότε ηκούσθη μία φωνή:

- Αντώνιε, προσπάθησε να εννόησης καλά αυτό πού βλέπεις. Και αμέσως εκαθάρισεν η διάνοια του και αντελήφθη ότι αυτό που έβλεπε, ήτο το πέρασμα των ψυχών προς τον ουρανόν και ότι ο πανύψηλος και φοβερός αγριάνθρωπος, που εστέκετο όρθιος, ήτο ο διάβολος, ο οποίος φθονεί τους πιστούς. Όσοι από αυτούς είναι υπεύθυνοι δι' αμαρτίας, τους κρατεί και τους εμποδίζει να περάσουν, όσοι όμως δεν εδέχθησαν τας συμβουλάς του, δεν ημπορεί να τους κράτηση και δι' αυτό οι τοιούτοι κατορθώνουν να αναβούν υψηλότερα από αυτόν και να πορευθούν προς τον ουρανόν. Όταν ο Μέγας Αντώνιος είδε το όραμα αυτό, ενεθυμήθη και το προηγούμενον και ηγωνίζετο καθημερινώς να προκόπη εις τον ενάρετον βίον.

Βεβαίως οι Άγιοι τυγχάνουν ιδιαίτερας παρακλήσεως κατά την δύσκολη στιγμή του χωρισμού της ψυχής από το σώμα, και κατά την πορείαν τους προς τον Ουρανό, όπως στα παραδείγματα που αναφαίρονται παρακάτω, και τα οποία ελήφθησαν από τον Ευεργετινό:

● Εις την Ρώμην κατώκει κάποτε μία Μοναχή, που ωνομάζετο Ρεδέμπτα. Κοντά της παρέμεναν και δύο μαθήτριάι εκ των οποίων η μία ελέγετο **Ρωμίλλα**. Και αι τρεις Μοναχαί διέμενον εις την ιδίαν οικίαν, πτωχόταται μεν από τα υλικά αγαθά της παρούσης ζωής, πλουσιώταται όμως εις ευσέβειαν και αρετήν. Η Ρωμίλλα όμως υπερέβαλλε την συμμαθήτριάν της εις την άσκησιν και το έργον της αρετής· διεκρίνετο δια την αξιοθαύμαστον υπομονήν της και την άκραν υπακοήν της. Εκράτει μετά προσοχής το στόμα της κλειστόν και παρέμενε σιωπηλή ασκουμένη εις την σιωπήν, και επέμενε καρτερικώς εις την προσευχήν.

Η Ρωμίλλα, λοιπόν, περιέπεσε εις μίαν σωματικήν νόσον, την οποίαν οι ιατροί την ονομάζουν παράλυσιν, εκ της οποίας κατέστη ακίνητος και παρέμενε κατάκοιτος επί πολλά έτη. Εν τούτοις όμως αι μάστιγες της νόσου δεν ηδυνήθησαν να κάμψουν την ευσέβειάν της και να σύρουν τον λογισμόν της εις ανυπομονησίαν, απ' εναντίας προσέθεσαν εις αυτήν πνευματικήν δύναμιν. Όσον περισσότερον αδυνάτιζε λόγω της ασθενείας, εις τα σωματικά έργα και την σωματικήν άσκησιν, επί τοσούτον καθίστατο σπουδαιότερα εις την ευσέβειαν και προσήυχετο αδιαλείπτως.

Μίαν νύκτα εκάλεσε πλησίον της την γερόντισσαν και διδάσκαλον αυτής Ρεδέμπταν, καθώς και την συμμαθήτριάν της. Κατά τα μεσάνυκτα λοιπόν, ενώ εστέκοντο όρθια κοντά εις την κλίνην της, είδον θέαμα καταπληκτικόν και θαυμάσιον. Εντελώς αιφνιδίως κατήλθε φως από τον ουρανόν και εγένετο με την λάμψιν του όλον τον χώρον του κελλίου. Τόσον δε εκτυφλωτική υπήρξεν η λάμψις εκείνη, ώστε αι καρδιαί των παρισταμένων δηλαδή της Γεροντίσης και της αδελφής να δοκιμάσουν μέγαν φόβον και να παγώσουν τα μέλη των, καθώς μετά ταύτα διηγήθησαν.

Ενώ λοιπόν εστέκοντο κατάπληκτοι, ήρχισε να ακούεται συγχρόνως μέγαν ήχος, ως να είσηρχετο εις το κελλίον πλήθος πολύ και να τρίζουν αι θύραι από τον συνωστισμόν των εισερχομένων. Η Γερόντισσα και ή συμμαθήτριά της από τον υπερβολικόν φόβον πού εδοκίμασαν, και την εκτυφλωτικήν λάμψιν του φωτός, δεν ημπορούσαν να ιδούν κανένα, διότι από τον φόβον έκλειναν οι οφθαλμοί των και από την εκτυφλωτικήν λάμψιν του φωτός εθαμβώνοντο. Το δε εκτυφλωτικόν εκείνο φως συνώδευε

μία περίεργος και αξιοθαύμαστος ευωδία, ώστε αί ψυχαί των, αν και εφοβήθησαν από την λάμψιν, εν τούτοις από την όσφρησιν της ευωδίας ηυχαριστούντο.

Βλέπouσα η Ρωμίλλα, ότι η Γερόντισσα και η αδελφή δεν ημπορούσαν να υποφέρουν την εκτυφλωτική λαμπρότητα του περιέργου εκείνου φωτός και ότι η Γερόντισσά της εστέκετο φοβισμένη και τρέμουσα, την παρηγορεί με γλυκείαν φωνήν.

- Μη φοβάσαι, μητέρα - της έλεγε, δεν αποθνήσκω τώρα.

Εν όσω δε ή Ρωμίλλα επανελάμβανε συνεχώς αυτά τα παρηγορητικά λόγια, το περίεργον εκείνο φως, πού εστάλη εκεί, υπεχώρησε σιγά - σιγά, αλλά η άρρητος εκείνη ευωδία παρέμεινε. Εν τω μεταξύ επέρασεν η δευτέρα και η τρίτη ημέρα, και η οσμή της μυστηριώδους ευωδίας, που είχε γεμίσει το κελλί, παρέμενε με την ιδίαν έντασιν. Κατά δε την τετάρτην νύκτα, εφώναξε κοντά της την Γερόντισσάν της και την παρεκάλεσε να της δώση, δια της Θείας Μεταλήψεως, το Δεσποτικόν Σώμα, ως συνοδοιπόρον δια το ταξίδιον της αιωνιότητος, το οποίον βεβαίως και έλαβεν. Έξαφνα δε εις την πλατείαν, εμπρός εις τας θύρας του κελλίου, παρουσιάσθησαν δύο χοροί και ήρχισαν να ψάλλουν.

Καθώς δε διηγείτο αργότερα η Γερόντισσά της, αλλά και η συμμαθήτρια της, διέκρινον, εκ της ψαλμωδίας των ασμάτων, ότι έψαλλον και άνδρες και γυναίκες κατ' αντιφωνίαν, δηλαδή πότε η ομάς των ανδρών και πότε η ομάς των γυναικών. Κατά το διάστημα δε που ηκούετο η κατανυκτική και υπερκόσμιος αυτή ψαλμωδία έξω από το κελλίον, η αγία εκείνη ψυχή της Ρωμίλλας ηλευθερώθη από τα δεσμά του σώματος. Εν όσω δε ανήρχετο η μακαρία αυτής ψυχή προς τον ουρανόν, επί τοσούτον ανήρχοντο και οι χοροί των ψαλλόντων, ώστε η ψαλμωδία να ακούεται από υψηλά πλέον, έως ότου απεμακρύνθησαν τελείως και έσβυσαν και αι φωναί και η ευωδία.

● Ένας Αγιορείτης μοναχός εκοιμήθη επικαλούμενος τις τελευταίες στιγμές του το Πανάγιο Πνεύμα, λέγων: το Πνεύμα το Αγιον. Το Πνεύμα το Αγιον. Το Πνεύμα το Αγιον. Το ειπε τρεις φορές και ξεψύχησε.

● Εξ ίσου θαυμαστόν είναι και αυτό, που μου διηγήθη ένας ευλαβής άνθρωπος, ό Πρόβος, δια την αδελφήν του **Μούσαν**. Η Μούσα, μικρά και αθώα κόρη, είδε μίαν νύκτα, δι' οπτασίας, την Θεοτόκον και αιειπάρθενον Μαρίαν, να υποδεικνύει εις αυτήν συνομήλικά της κορίτσια, τα οποία ήθελε να πλησίαση η Μούσα, αλλά δεν ετόλμα. Ηρωτήθη δε από την Θεοτόκον, εάν θέλη να είναι μαζί με τας παρθένους εκείνας και να καταταγή εις την συνοδείαν της. Όταν δε η Μούσα απήντησεν ότι αυτό το επιθυμεί σφοδρώς, η Θεοτόκος έδωσεν εις αυτήν εντολήν εις το εξής να μη πράξη τίποτε παιδικόν ή άκαιρον, αλλά και από γέλωτας και από παιγνίδια να εγκρατεύεται, γνωρίζουσα καλώς, ότι μετά τριάκοντα ημέρας, μαζί με τας κόρας εκείνας, τας οποίας είδε, θα έλθη εις την συνοδείαν της.

Πράγματι, από την ημέραν εκείνην η νέα μετέβαλεν όλας τας συνηθείας της, και συμπεριεφέρετο με φρόνησιν. Οι γονείς της νέας, όταν είδον τόσον εξαφνικά ότι η κόρη των ήλλαξε τελείως, ηρώτων αυτήν με απορίαν ποία ήτο η αιτία της μεταβολής αυτής. Η νέα τότε ανέφερεν εις τους γονείς της τι την διέταξεν η Θεοτόκος κατά την νυκτερινήν οπτασίαν, και εφανέρωσεν εις αυτούς την ημέραν, πού πρόκειται να απέλθη, δια να καταταχθή εις την συνοδείαν των παρθένων, που την ακολουθούν.

Κατά την εικοστήν πέμπτην λοιπόν ημέραν κατελήφθη από πυρετόν κατά δε την τριακοστήν, όταν επλησίαζεν η ώρα της εξόδου της ψυχής εκ του σώματος, η νέα είδε πάλιν την Θεοτόκον να έρχεται προς αυτήν, συνοδευομένη από τα κορίτσια, πού είχεν ιδεί την πρώτην φοράν, και να την προσκαλή κοντά της.

Η μικρά κόρη με κόκκινον από σεβασμόν το πρόσωπον και με ήρεμον φωνήν απεκρίθη:

- Ιδού, Κυρία, έρχομαι, ιδού, Κυρία, έρχομαι.

Με αυτάς δε τάς λέξεις παρέδωσε το πνεύμα της· έτσι η αγνή ψυχή εξήλθεν από το παρθενικόν σώμα και κατετάχθη εις τον χορόν των Αγίων Παρθένων.

● ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ έλεγον δια τον **Αββάν Σισώην** τα εξής περί των τελευταίων στιγμών της ζωής του. Όταν επρόκειτο να αποθάνη ο Αββάς Σισώης και οι πατέρες εκάθηντο κοντά εις το κρεβάτι του, έλαμψεν έξαφνα το πρόσωπόν του πάρα πολύ και λέγει προς αυτούς χαρούμενος: **Ιδού, ήλθεν ο Αββάς Αντώνιος**. Μετ' ολίγας στιγμάς με λαμπρόν πάλιν πρόσωπον είπε: **Να, τώρα ήλθεν ο χορός των Προφητών**, και το πρόσωπόν του έλαμψε περισσότερον. Μετ' ολίγας στιγμάς με λαμπρόν πάλιν πρόσωπον είπε: **Να τώρα προσήλθεν ο χορός των Αποστόλων**, και εφαινετο ως να συνωμίλλει με μερικούς αόρατους επισκέπτας.

Οι παριστάμενοι γέροντες τον παρεκάλεσαν και του έλεγον:

— Πάτερ, με ποίον ομιλείς;

Εκείνος απήντησε· **Τώρα ήλθον να με παραλάβουν οι Άγγελοι** και παρακαλώ να με αφήσουν ολίγον να μετανοήσω.

Οι πατέρες του απαντούν: Πάτερ, συ δεν έχεις ανάγκην να μετανόησης.

Με βαθείαν ταπείνωσιν τους λέγει πάλιν ο Όσιος Σισώης. Σας διαβεβαιώ, ότι πραγματικώς δεν γνωρίζω, εάν έβαλα αρχήν μετανοίας.

Εν τω μεταξύ όλοι έγνώριζον ότι ήτο τέλειος. Έξαφνα το πρόσωπόν του ήστραψεν όπως ό ήλιος και όλοι εφοβήθησαν. Προς τους καταπλήκτους γέροντας ο Αββάς Σισώης λέγει: **Βλέπετε; Ηλθεν ο Κύριος και λέγει: «Φέρετέ μου το σκεύος της ερήμου»**.

Αμέσως δε με τους λόγους αυτούς παρέδωκε το πνεύμα του. Την στιγμήν δε της εξόδου της μακαρίας ψυχής του, εφάνη φως εκτυφλωτικόν, ως αστραπή, και το κελλί εγένεμισεν από ευωδιάν.

